तस्यार्द्धस्यापि व्याख्यानं करोमीति निशामय ॥ ३० ॥
[12]वेदसारं कृष्णमतं ममापि नहि कल्पना ।
अन्तर्व्वहिर्यदि हरिर्येषां पुंसां महात्मनां ॥ ३१ ॥
स्वप्ने जागरणे शश्वत्तपस्तेषां च निष्फलं ।
स एव विष्णुतुल्यो हि तदंशो भारते मुने ॥ ३२ ॥
तस्य रक्षानिबन्धेन तदभ्यासे सुदर्शनं ।
ध्यानमात्रेण निष्पापः पुनाति भुवनत्रयं ॥ ३३ ॥
दत्वा चक्रञ्च रक्षार्थं न निश्चिन्तो जनार्द्दनः ।
स्वयं तन्निकटं याति तं द्रष्टुं रक्षणाय च ॥ ३४ ॥
तत्परो हि प्रियो नास्ति कृष्णस्य परमात्मनः ।
न हि भक्तात् परश्चात्मा प्राणाश्चावयवादयः ॥
न लक्ष्मी राधिका [13]वाणी स्वयम्भुः शम्भुरेव च ॥ ३५ ॥
भक्तप्राणो हि कृष्णश्च कृष्णप्राणा हि वैष्णवाः ।
ध्यायन्ते वैष्णवाः कृष्णं कृष्णश्च वैष्णवांस्तथा ॥ ३६ ॥
व्याख्यातञ्च त्रिपादञ्च हे मुनीन्द्र यथागमं ।
शेषपादस्य व्याख्यानं करोमीति निशामय ॥ ३७ ॥
नान्तर्व्वहिर्यदि हरिर्येषां पुंसाञ्च नारद ।
तेषामपि तपो व्यर्थमन्तर्मलिनचेतसां ॥ ३८ ॥
किं तज्ज्ञानेन तपसा व्रतेन नियमेन च ।
तीर्थस्नानेन पुण्येनाप्यभक्तमूढचेतसां ॥ ३९ ॥

---

[12] वेदस्यार्थम् P*a*. [13] राणी T.